

og Dygtighed der udfordres, til paa en fyldestgjørende Maade at udføre en omfattende og forviklet Retsfag, saa vilde han neppe være fremkommen med dette Forslag. Der er en Klasse, som uden Tvivl vilde være overordentlig vel tjent med en saadan Lov, og for hvem den i høi Grad vilde være velkommen, Folk, der ikke ere i Besiddelse af nogen borgerlig Stilling, og som ikke frembyde nogensomhelst Garantie for Paalidelighed og Dygtighed, og dog muligen kunde være meget tilbøielige til at tilbyde lettrøende og ukyndige Parter deres Raadsfærdsel og Bistand endog i vanskelige Retsfager. Til hvor liden Vaade for Retspleien overhovedet en saa uindskrænket Adgang til at gaae i Rette for Andre vilde blive, maa være indlysende for Enhver, som veed, hvor meget Retspleiens Godhed beroer paa deres Nidfærdsel og Indsigt, i hvis Hænder Sagsførelsen lægges. Jeg skal imidlertid ikke opholde Thinget med de mange andre Betragtninger, hvortil Forslaget kunde give Anledning, men skal endnu kun tillade mig at spørge om, hvad der har bevæget den ærede Forslagsstiller til først nu at fremkomme med dette Forslag? Rigtignok er Forslaget kort, det bestaaer kun af et Par Linier; men det er sandeligen meget indgribende, og jeg kan forsikre den ærede Forslagsstiller, at, hvis en Lov i den Retning skulde udkomme, saa maatte der gives ganske andre Bestemmelser end de, hans Forslag indeholder. Det er overalt en Sag, der, hvis den skulde gennemføres, uden Tvivl vilde give Anledning til temmelig vidtløftige Forhandlinger, og jeg maa spørge, om der er den allermindste Udsigt til, at en saadan Lov i denne Session kunde gaae igjennem. Jeg haaber, at de saa Ord, jeg har sagt, vilde overtyde Thinget om, at den Tid, der maatte blive

anvendt paa dette Lovforslags yderligere Behandling, vilde være spildt, og jeg skal derfor tillade mig at raade det ærede Thing til ikke videre at befatte sig med Sagen.

Grundtvig: Det er dog langtfra, at den 6te Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Mourier) har overbevist mig om, at et saadant Lovforslag enten var unødvendigt eller ubetimeligt, eller endog skadeligt, og jeg veed heller ikke, hvorledes det skulde gaae til, naar man af det, den ærede Rigsdagsmand sagde, skulde lade sig bevæge til saadanne Slutninger; thi han benægtede jo ikke det, som er Grunden til, at Forslaget er bragt frem, at Procuratorerne nemlig kunne nægte deres Understøttelse i private Sager (Hør!), og han benægtede jo heller ikke, at selv i de Tilfælde, hvor Dyrigheden for har tilholdt Procuratorerne at antage sig private Sager, som de ikke ønskede at befatte sig med, skeer dette nu ikke længere, og det maatte jo dog være Benægtelsen af een af disse to Ting, som skulde kunne bevæge Thinget til at forhindre et Lovforslag, der gaaer ud paa, hvad der dog visseelig ikke er mere end billigt, at frembringe en Tingenes Tilstand, hvori Ingen, som kan finde en Mand, der vil staae ham bi, idet han søger sin Ret, skal lade sig nødes til ikke at søge den. Naar man derfor ikke kan opvise en anden Maade, hvorved vi kunne sikkes for, at Procuratorerne ikke misbruge deres Privilegium saaledes, at Nogen derved kommer til at savne retligt og tilstrækkeligt Forsvar, synes mig, man dog, baade med Hensyn til Ret og Billighed og med Hensyn til alle dem i Landet, som ikke ere Procuratorer, maa erkjende, at, hvilke Følger det end skulde kunne have for Procuratorerne selv, saa maa en saadan Sag dog fremmes og søges fort igjennem.